

"Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden".

2 Kor. 5:17b

Is het oude voorbijgegaan? Dat zou je niet zeggen! Eerder moet je constateren: Het oude is volop aanwezig, overal.

In blinde cirkels ga ik voort.
 Zo zal het blijven, tot, in 't ende,
 Als onverwacht de weg zal wenden,
 De ziel voorgoed zal zijn ontspoord.

Binnendijk.

Is dat het nieuwe? Neen toch?

Wat is aanwezig? Het door God veroordeelde bestaan! Constateer het bij uzelf. Wat al oude zonde..oude kwalen..oude zwakheden.

Zie om u heen: Alles bleef bij het oude.

Dreiging van oorlog..wapenwedloop..hongersnoden..ziekten..doodslag. En de rouwklagers gaan nog door de straten.

Ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde.

Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij.

'k Voel me zo machteloos, moedeloos en uitzichtloos. Geestelijk en lichamelijk zie je alles de vernieling ingaan.

't Gaat niet zoals we wensen, bidden, verwachten. De kinderen dragen ons oude beeld. Alles even oud en koud, moedbenemend en onrustbarend. En ik? Dagelijks tast ik in het oude. Dagelijks verdwaal ik in het oude. Dagelijks nieuwe nood en nieuwe zonde.

Neen, het oude is niet voorbijgegaan. 't Is volop aanwezig, in iedere ademtucht en elk ogenblik.

'k Zie niet alleen oude mensen sterven. Ook jonge mensen vallen als bladeren af. Banden breken.

Het oude voorbijgegaan? Kom, waar zit uw verstand? Is het niet om te wanhopen? Alles oud.

En als het oude wegvalt komt er iets ouds voor
in de plaats.

Keuls schreef z'n wanhoop uit in het volgende:

Al het onbestemde
Valt mij weder aan,
Wat mij ooit bekleemde
Is weer opgestaan.

Al het onvoltooide
Krijgt een aangezicht,
En het wijd verstrooide
Keert in schimmig licht.

Wat mij heeft bedrogen
Daagt opnieuw mij uit,
Elke oude logen
Herneemt zijn geluid.

En ik word verpletterd
Door een overmacht
Die haar kreten schettert
In den doven nacht.

Nergens steun te vinden,
Met mijn nood alleen
- Opgeschrikte winden
Kermen langs mij heen-.

En de laatste banden
In elkaar verward:
O mijn lege handen,
Mijn verslagen hart..

Hoe zou het toch met de oude Keuls afgelopen
zijn?

In gedachten zag ik hem altijd op de drempel
staan. Een drempel van donker naar licht.

Ik weet het niet. (vergeef me de uitstapjes,
lieve lezer).

HET OUDE IS VOORBIJGEGAAN. HOE? IN JEZUS CHRIS-
TUS.

Hij is in ons oude, veroordeelde vlees ingeko-
men. Hij, de eeuwige Zoon, heeft het oude, ster-
vende schepsel aangetrokken.

Hij, de Levensvorst..Hij kwam, zag, en wilde verliezen. Maar dat kan toch niet? Hij heeft toch overwonnen? Hij is toch de Opstanding en het Leven? Ja, maar Hij overwon in het verlies. Hij is de stervende tarwekorrel in de donkere aarde.

Toen Hij werd weggerukt uit het land der levenden, was Hij zo oud, zo nameloos oud. Tot zonde gemaakt. Nabij de verdwijning.

EN HIJ IS GESTORVEN. HIJ IS BEGRAVEN.

Gestorven in mijn ouderdom. Gestorven als de zeer oude Adam.

Oude lezer..zó deed God het oude voorbijgaan. Voor eeuwig voorbij. Dood is dood. Die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde.

Laten we nu bidden dat we onze ogen niet langer zullen geloven en dat we naar het gehoor van onze oren niet zullen oordelen.

O, die goede strijd des geloofs! Dat werk van de Heilige Geest. Het worstelt tegen al het zichtbare in. Heere, ik geloof! Kom mijn ongelovigheid te hulp.

In Christus voorbijgegaan. Mijn ogen gebroken.. mijn oren gesloten..mijn hart stilgezet.

Ik zit maar wat te beven en te krabbelen. Ja? Neen?

JA. HET OUDE IS VOORBIJGEGAAN!

Gij hebt mijn ziel beveiligd voor de dood. Ik zal niet sterven, maar leven.

En Die op de troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw.

Deze woorden zijn waarachtig en getrouw.

Ziet, het is alles nieuw geworden!

Ziet? Maar wat zie ik dan? Oud en nog eens oud.

"Ziet", zegt de Heilige Geest.

"Ziet", zegt het geloof. Alles is nieuw.

En op de eerste dag der week, zeer vroeg in de morgen, gingen zij naar het graf, dragende de

specerijen. Maar het oude was voorbijgegaan.
Zij vonden de steen afgewenteld van het graf.
Wat zoekt gij de levende bij de doden?
Nieuw. Een nieuwe dag. een nieuwe week. een
nieuw jaar. een nieuwe hemel en een nieuwe
aarde.

In Christus een nieuwe schepping.

De nacht, de zonde en de dood,
de hel, het leed, de angst, de nood,
dit alles is teniet gedaan,
nu onze Heer' is opgestaan.

Heel 'd aarde, al het schepsel zal
opstaan in 't zonlicht overal;
voorbij is nu de droefenis,
omdat de Heer' verrezen is.
Halleluja.

't Is nog omhuld. Het wacht op de openbaring
van de levende Heere Jezus Christus. Dan zal
blijken hoe nieuw het is.

Hoe nieuw u bent, oude lezer, die moogt geloven
in de Opstanding en het Leven.

Hoe nodig om in Hem te zijn. Ook: Hoe nodig om
in Hem te blijven.

Trek ons, wij zullen U nalopen.

Het oude is voorbijgegaan. Daarom zal weldra
het verouderde verdwijnen. Dat we dan moed mo-
gen scheppen uit Hem. Hij werd een dode, en
ziet! Hij leeft.

De Heere geve ons in dit nieuwe jaar Zijn ze-
gen. Hij stelde Zijn Heilig Evangelie onder
ons in betoning van Geest en kracht.

Laten we besluiten met een lied, oorspronke-
lijk geschreven door een Herrnhutter: Ich habe
nun den Grund gefunden.

Ik heb de vaste grond gevonden,
waarin mijn anker eeuwig hecht:
de dood van Christus voor de zonden,
van eeuwigheid als grond gelegd.
Die grond zal onverwrikt bestaan,
als aard' en hemel ondergaan.

Het is het eeuwige erbarmen,
dat mijn besef te boven gaat,
het zijn de liefdevolle armen,
het is Zijn hart, dat openstaat.
Hij noodt de zondaar, Hij vergeeft
die Hem het hart gebroken heeft.

O afgrond, waarin alle zonden
verzinken en niet meer bestaan!
O diep geheim van Christus wonden,
het oordeel is te niet gedaan!
O Heer! uw bloed roept voor altijd:
barmhartigheid, barmhartigheid.

Daarop wil ik gelovig bouwen,
getroost, wat mij ook wedervaart;
mij aan Gods vaderhart vertrouwen,
wanneer mijn zonde mij bezwaart.
Steeds vind ik daar opnieuw bereid
oneindige barmhartigheid.

D.C.O.

*